

[Arbejdsministeren.]

om, hvorfra vi her i landet skal få dækning for samfundets behov for arbejdskraft i de kommende 10 år. Ja, det skal vi først og fremmest fra den arbejdskraftreserve, der findes blandt gifte kvinder. Det er i realiteten den eneste indenlandske arbejdskraftreserve af betydning, vi vil have her i landet i en ganske lang årrække. Det er det forhold, jeg havde i tankerne, da jeg i mit første indlæg gav udtryk for, at kvindernes stilling på arbejdsmarkedet vil blive væsentligt styrket i de kommende år, og det er også dette forhold, der er baggrunden for, at jeg tror, vi kommer til at bevæge os ret så hurtigt i retning af ligeløn.

Ordføreren for forslagsstillerne (Gunhild Due): Ja, hvad skal man sige — der er jo stor sympati for selve princippet, men så var der rigtignok heller ikke ret meget mere. Af pæne ord døde smedens kat. Men jeg er ikke helt bragt til tavshed endnu, så jeg vil prøve at gentage nogle ting, som måske ikke er fremgået så klart.

For det første er man altså mægtig utilfreds med tidspunktet. Det er helt forkert. Det skulle ikke være nu. Det skulle ikke være os. Der er alle de og de problemer. Det her er skadeligt osv. Jeg er ikke enig i, at dette er nogen gave, som det blev sagt af fru Hanne Reintoft, til arbejdsgiverne. Jeg tror oprigtigt talt ikke, at det har en så voldsom betydning for de forhandlinger, man nu fører, hvad der foregår herinde. Jeg tror bare, at det måske ligesom kunne være med til at give et lille skub i den rigtige retning, men det kan vi altså ikke blive enige om.

Jeg vil gerne med det samme sige, at hvis jeg i stedet for var kommet med dette forslag, lige efter at forhandlingerne var afsluttet, og ikke havde givet ligeløn, hvad ville man så sige? Så ville man sige: ja men det er jo det helt forkerte tidspunkt, for nu har arbejdsmarkedets parter lige vist, at de ikke prioriterer disse ligelønskrav så højt, at de har været interesseret i at få dem ført igennem, og så kan vi da ikke komme rendende med en lov herindefra.

Jeg synes egentlig, at i de år, jeg har sidet her, har SF gang på gang været ude for, at når man absolut ikke kunne finde andre argumenter, kunne man i hvert fald finde dette ene: det er det forkerte tids-

punkt at komme med sagen på. Jeg er da ganske klar over, at man kan sige meget om, at det kan virke som en hund i et spil kegler, men det tror jeg man kunne sige næsten på et hvilket som helst tidspunkt, og jeg mener altså, at det var nu, det skulle frem. Det gør jeg bl. a. på baggrund af, at jeg har rejst problemet før herinde, nemlig allerede i 1964, men dengang fik jeg også at vide: det skal arbejdsmarkedsparterne selv løse, det er de lige ved, det er med i forhandlingsrunden osv. Det har det været i de tre overenskomstforhandlinger, der har været siden 1964, men det er ikke lykkedes at få det løst.

Ingen skulle blive mere glad end jeg, hvis det den 1. marts kan læses i aviserne, at nu er ligelønsproblemet løst. Det er også derfor, jeg har den passus, som jeg tror venstres ordfører var inde på, om, at dette forslag ikke skulle forhindre, at man på et tidligere tidspunkt førte det igennem; det er klart, at nogle fagforbund måske ville kunne gøre det førend andre. Mit forslag tjener alene til at sikre, at alle grupper får denne ligeløn, også de svage grupper, og fru Grethe Philip var jo inde på en af dem.

Med hensyn til, om kvinderne ved ligeløn løber risiko for at glide ud i ledighed, er det jo et argument, man har brugt gang på gang. Det er også en af grundene til, at jeg just fremsætter forslaget nu, for nu har vi god beskæftigelse, og vi har en fremmedarbejderproblematik, som vi senere skal drøfte. Arbejdsministeren understregede lige netop, at man forventer, at kvinderne skal udgøre arbejdsreserven. Hvis vi ikke kan få ligelønnen igennem nu, så ved jeg ikke, hvornår vi kan det. Derfor mener jeg nok, at det var klogt netop at tage springet, mens vi har den høje beskæftigelse, som jeg principielt mener man altid bør have.

Fru Hanne Reintoft var vred og syntes, at det var helt galt, og hun snakkede om al den bevægelse, der er i problemet. Nu har fru Hanne Reintoft måske ikke fulgt disse ting i så mange år, som jeg har, og hun kan måske derfor være lidt mere tålmodig. Jeg må indrømme, at jeg er lidt utålmodig på dette område, og jeg kan ikke se, hvad det skulle gøre, at bevægelsen også kom herind i salen — selv om der ikke altid måske er så mange til at bevæge sig. Men alligevel, det må også kunne støtte sagen.